

HOMILIE 10 NOVEMBER 2019

Het is geen toeval dat de novembermaand net die maand is waarin de dood centraal staat. Een blik naar buiten op de natuur rondom ons, leert ons dat de dood midden in het leven staat. In de natuur lijkt alle leven te verdwijnen. Nee, Allerzielen valt op het goede moment. En, eerder toevallig, maar toch: morgen herdenken we het einde van de Grote Oorlog: zoveel gruwel, en 10 000- den jonge levens verwoest.

Je zou november voor minder een sombere, dode maand kunnen noemen.

En toch... Wij zijn hier verzameld omdat we een blijde boodschap willen horen. Een boodschap van hoop en perspectief. En dat is nu net wat de lezingen vandaag ons bieden: hoop en perspectief dat ons leven nooit verloren gaat.

De eerste lezing werd hier maar beperkt gelezen, het hele verhaal over de zeven broers bevat te veel gruwel. Desondanks zijn de broers - één voor één - bereid de marteldood te ondergaan; liever dat dan de Wet van Mozes, de fundamenten van hun geloof af te zweren. Maar de zeven broers staan sterker dan hun beulen: ze drukken hun vooruitzicht op en hun geloof in een leven na de dood uit. De hoop op een eeuwig leven wordt in dit verhaal voor het eerst in het Oude Testament naar voor gebracht.

Wat met het evangelie dan?

We zouden alvast medelijden moeten krijgen met de vrouw die zeven verschillende mannen ten huwelijk wordt gegeven. Heeft zij dan niets in de pap te brokken? Het verhaal is te gek voor woorden. En dat was net de bedoeling van de Sadduceeën. Die conservatieve strekking binnen het Jodendom vond het geloof in de verrijzenis belachelijk. Zij konden er met hun verstand niet bij; vandaar dit verhaal waarin zij de verrijzenis letterlijk zien. Hun hele opzet dient om Jezus uit zijn tent te lokken.

Maar Jezus trapt niet in de val.

Voor Jezus is verrijzenis de kern van het geloof in een God die liefde is. Net omdat het leven hier op aarde zo waardevol is en van begin tot einde door God bemind, kan en mag dit niet verloren gaan.

De liefde, die hier en nu heerst, wordt door God over de dood heen getild en voltooid.

Jezus maakt de Sadduceeën duidelijk dat verrijzenis een beeld is; dat menselijke begrippen als huwelijk en voortplanting niet aan de orde zijn. Het leven na de dood is geen verlenging van het aardse leven met dezelfde biologische en maatschappelijke wetten.

Hoe moeten we die verrijzenis dan eigenlijk verstaan, de kern van ons geloof? Een blik op de evangelies over Jezus' eigen verrijzenis leert ons dat Hij op een geheel andere lichamelijke wijze aanwezig is - Hij wordt door zijn eigen leerlingen zelfs niet onmiddellijk herkend -: een nieuw soort verrezen lichaam. We moeten het eerder zien als een transformatie. Anderzijds is verrijzenis een

breuk met het huidige, aardse leven. Anderzijds is er continuïteit: het blijft dezelfde persoon.

Laat ik dit verduidelijken met een beeld uit de natuur. Een rups verpopt zich in de lente tot een vlinder. Er is een breuk: de lelijke rups wordt een prachtige vlinder. Tegelijk is er continuïteit: het blijft om hetzelfde wezentje gaan.

Dit beeld kan helpen om de kern van ons geloof te vatten: God is geen God van doden, maar een God van levenden. Daarom blijven wij in Zijn liefde eeuwig leven.

In het spoor van de Sadduceeën zijn vandaag vele opvolgers die het leven over de dood heen belachelijk maken. Professor Richard Dawkins noemde enkele jaren terug het geloof in het hiernamaals de meest gevaarlijke onzin.

Als christenen kunnen wij maar één antwoord geven hierop... Ja, de dood is een absolute grens. Maar wij leven vanuit hoop en perspectief: Jahwe's naam 'Ik zal er zijn voor jou' tilt Zijn liefde, tilt ook onze liefde over de dood heen, omdat deze liefde sterker is dan de dood.

Want wie lief heeft, zal leven, zijn leven lang en ook daarna...

Wie lief doet, zal leven, zijn leven lang en ook daarna...

God is één en al liefde en daardoor leven wij, voor altijd. Gods liefde is absoluut, niet loslatend en nooit beperkt door tijd en ruimte.

November blijft de maand die ons op vele wijzen aan de dood herinnert...

Maar aan het einde van deze maand, heel binnenkort, wacht ons de advent, de prille lente in de Kerk; de terugkeer van het nieuwe leven.

Want wij leggen ons perspectief en onze hoop in een God van levenden.

Hilde Verplancke